

Скупштина Србије и Црне Горе је једнодома и чини је 126 посланика, од којих је 91 из Србије и 35 из Црне Горе, а одлуке доноси већином гласова од укупног броја посланика, с тим да за одлуку гласа и већина од укупног броја посланика из сваке државе чланице. Скупштина Србије и Црне Горе доноси законе из надлежности државне заједнице, бира председника Србије и Црне Горе, Савет министара и судије Суда Србије и Црне Горе и обавља друге послове утврђене Уставном повељом.

Председник Србије и Црне Горе представља Србију и Црну Гору у земљи и иностранству, председава Саветом министара и руководи његовим радом (функција шефа државе и шефа владе била је, дакле, спојена у једној функцији) и обавља друге послове утврђене Уставном повељом.

Савет министара утврђује и спроводи политику Србије и Црне Горе и обавља друге извршне функције, у складу с Уставном повељом. Савет министара чине председник Србије и Црне Горе и пет министара (Министар спољних послова, Министар одбране, Министар за међународне економске односе, Министар за унутрашње економске односе и Министар за људска и мањинска права).

Суд Србије и Црне Горе је по Уставној повељи обављао, поред судске функције, и функцију уставног суда, у оквиру надлежности државне заједнице Србија и Црна Гора. Суд је чинио једнак број судија из обе државе чланице.

Уставном повељом било је предвиђено и да Србија и Црна Гора има Војску, која је под демократском и цивилном контролом. Врховни командант Војске је Врховни савет одбране, који чине председник Србије и Црне Горе и председници држава чланица. Врховни савет одбране одлуке доноси консензусом.

По Уставној повељи, по истеку периода од три године, државе чланице имају право да покрену поступак за промену државног статуса, односно за иступање из државне заједнице Србија и Црна Гора. Одлука о иступању из државне заједнице Србија и Црна Гора доноси се након референдума. У случају иступања државе Црне Горе из државне заједнице Србија и Црна Гора, међународни документи који се односе на Савезну Републику Југославију, посебно Резолуција 1244 Савета безбедности Уједињених нација, односили би се и у целости важили за државу Србију, као следбеника. Држава чланица која искористи право иступања не наслеђује право на међународноправни субјективитет, а сва спорна питања посебно се регулишу између државе следбеника и осамостаљене државе.

Република Црна Гора је искористила ово право и на референдуму 2006. године донела одлуку о свом иступању из државне заједнице Србија и Црна Гора. Република Србија је постала самостална држава и правни следбеник бивше државне заједнице.

У новим правним и политичким околностима, у Републици Србији усвојен је нови устав. Устав Републике Србије, проглашен у Народној скупштини 8. новембра 2006. године, има преамбулу и десет делова (Начела Устава; Људска и мањинска права и слободе; Економско уређење и јавне финансије; Надлежност Републике Србије; Уређење власти; Уставни суд; Територијално уређење; Уставност и законитост; Промена Устава; Завршна одредба).

3. УСТАВНА ПРЕАМБУЛА.

Устав по правилу садржи један текст, обично свечаног тона, који није исказан у виду чланова устава и који претходи одредбама устава, а назива се преамбула (што значи увод или предговор). Преамбула најчешће нема правни, већ само политички карактер (у суштини, њен карактер зависи од њене садржине). С обзиром на правни и политички значај устава као највишег правног акта једне државе, уставни обично имају преамбулу. Ипак, она није обавезни саставни део устава. Ако устав има преамбулу, она или претходи називу устава или се налази испод назива устава, на почетку уставног текста и претходи уставним нормама. Најчешће се састоји од једне дугачке реченице подељене у више посебних ставова, у којој се изражавају циљеви и начела новог уставног уређења, као и основни политички разлози и мотиви за доношење новог устава. Постоје